

Våbenbrødre i ord og musik - Dan Turill og Halfdan E. i Halfdans lejlighed en februardag i '93. Dan var i topform, og de fik 10-12 digte i kassen, som nu bliver udgivet under titlen 'Glad I Åbningstiden'.

Dan som privatperson. De føjer forhåbentlig noget til billedet af ham, og så viser de, hvor sjov han var at være sammen med.

MÆRKER FØDEKÆDEN

Sentimentalitet ligger ikke til Halfdan. Han er fattet og ærlig om sit forhold til Dan Turill - et venskab, som, da det brat stoppede, totalt ændrede Halfdans fornemmelse for verden.

- Jeg havde aldrig prøvet at miste en ven. Nu var jeg pludselig kommet i den alder, hvor man må regne med den slags. Det var så-

dan: 'Hov, nu er jeg blevet voksen'. På den anden side begyndte jeg også at lægge mærke til, at venner rundt om mig fik børn og startede nye liv. Det var stærkt for mig virkelig at mærke livets fødekæde.

- Jeg var simpelthen så ked af det med Dan, og samtidig fik jeg tårer i øjnene, når en børnehave sjoskede forbi på gaden i deres orange flyverdragter. Indtil da var jeg en énmandshær, men det der lærte mig ydmyghed i forhold til livet. At det er værdifuldt. At vi er afhængige af verden og hinanden.

Og selve erkendelsen af, at man ikke er udødelig, gør én mere nær-

værende.

- Samtidig må jeg jo sige, at selv om det var tidligt for Dan - han var kun 47 - så havde han jo nærmest levet to liv. Han havde en kæmpe erfaring og var ikke gået glip af noget.

- Hvad har han lært dig som menneske?

- At du skal elske din gasregning og glæde dig over, at mælken er sur, i stedet for at sidde tvær og sammenbidt som 80-årig og vide, at du har brugt hele dit liv på at brokke dig over småting.

Og tråden er stram i forhold til den nye plade. Titlen stammer fra en historie om en fuld mand, der

larmer så meget på et værtshus, at værten til sidst må smide ham ud. Og så er det, manden siger: 'Hva' faen, må man nu ikke engang være lidt glad i åbningstiden!'

MUSIK-ARKEOLOGI

Det er samtidig en slags motto for Halfdans musik på pladen. Det er en glad popplade med rod i techno og ambient, og lyden er totalt samlet - plukket med kærlig hånd i Halfdans pladesamling, som han i øvrigt betegner som 'kitsch'et og skizofren'. Han er besat af en lidenskabelig trang til at komme ud i kroene, og derfor er

'Glad I Åbningstiden' et arkæologisk studium i flere hundrede års musikhistorie.

- Der er horn fra gamle cha cha-plader, tyrkiske stygere fra et kasettebånd, jeg fandt i Tyrkiet for ti år siden. Strygere fra klassisk musik, heavy, jazz og lyde fra dengang, man lige havde opfundet stereoanlægget. Du ved, nu hører vi en bordtennisbold hoppe fra højre til venstre og tilbage igen. Der er også dialog-brokker fra en gammel engelsk sprogplade og en souvenirplade fra Mallorca, hvor en dame byder gæsterne velkommen til Palma de Mallorca.

Og beskyldninger om at lave historieløse, post-modernistiske skrabsammen, preller totalt af på den 30-årige maskinkunstner:

- Det er fordi, århundredet er forbi lige om lidt. Vi har blikket bagud og synes, alt er lavet før. Men lige nu bryder vi grænser. Og der er mange skranker, der trænger til at blive brudt ned. Klassisk musik kan da andet end at samle støv. Og hvis du tager rocken, så er den jo helt til grin og færdig. Nu spiller de Jimi Hendrix i Brugsen, mens du shopper, og når du kommer frem til deres plade-rack, kan du få cd'er med Deep Purple. I Brugsen ... ! Halfdans latter slår sig på lårene, og han nynner starten af Deep Purples 'Smoke on the Water':

- For fanden, det var der, det begyndte for mig. Det var nyt og vildt, og min far sagde: 'Hvad er det dog for noget lort! Ska' det være musik?' Nu er det blevet etableret, og vi skal finde en anden måde at gøre det på. Det nye sker i techno-musikken. De er simpelthen startet et nyt sted uden regler, det er fedt.

PÅ KIRKEGÅRDEN

Pladens sidste nummer er 'Happy Ends', som Dan Turill skrev specielt til lejligheden. En flødetyk satire over fænomenet alt-ender-godt-og-da-levede-lykkeligt-til bla bla bla. Onkel Danny i velkendt stærk stil, og formfuldendt musik a la helt-kysser-heltinde-og-så-er-der-rulletokster.

- Halfdan, er denne her plade jeres happy end?

- Ja, det kan du godt sige. Det nummer var svært, fordi det er mit sidste farvel til Dan. Jeg havde ti forskellige udgaver af den, og de fleste var alt for tudeagtige. Jeg blev nødt til at sige: 'Hvad vil være i Dans ånd?' Og det er denne her - en bitter pille med lidt sukker på. Jeg savner ham, på den anden side måtte det være som indianerne, der fester for deres døde, fordi de har taget et trin op ad stigen. Måske er Dan blevet genfødt som lygtepæl, hvem ved ...

- Så må vi ikke håbe, du bliver genfødt som hund, siger fotografen, og Halfdan ler, og så fortæller han, at han af og til er forbi Dans grav på Assistens Kirkegård på Nørrebro. Med sin datter i barnevognen har han lagt vejen rundt og lissom sagt til Danny: 'Yes, gamle, det skal nok gå', og at han har gjort, hvad han synes, der skulle gøres.

- Vi havde jo ellers glædet os til, at vi skulle ud og optræde med alt det her. En stor underlig tur med kæmpeorkester og horn og strygere og computere. Det er jo det, det handler om, at være spillemand.

- Ved du hvad, jeg tror sgu, han sidder deroppe med sine gamle venner og får sig en øl ... nej, et sæt: Fernetbranca og øl ... og han sidder og gnækker og siger: 'Hvad fanden er det foregår!' ...

Og os, der ikke har ører til den slags, må 'nøjes' med den sprællevende Dan Turill, da det går op for ham, at Halfdan optager ham mellem numrene:

- ... Baggrunden bag en succes ... Når nu vi optager en succes, kan vi lige så godt optage baggrunden med det samme, så har vi den, når vi skal bruge den ... gnæk gnæk ...

Her var den.

AF MICHAEL HOLBEK